

**Sajátos nevelési igényű tanulók az integrált oktatásban**

**Állami és egyházi fenntartású intézmények integrációs stratégiája közötti  
különbségek és hasonlóságok**

**Balogh Luca**

Gyógypedagógia alapképzési szak, nappali munkarend

Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem

*Belső témavezető:* Tóth-Szerecz Ágnes, egyetemi tanársegéd, Magyar Agrár- és Élettudományi  
Egyetem

Kutatásomat személyes kíváncsiságom vezérelte, azt szerettem volna kideríteni, hogy rendszer szinten milyen mértékű változás következett be lakóhelyem környékén található intézményekben kisiskolás koromhoz képest. Tehát a kutatásom nem reprezentatív jellegű, így az eredményeim sem terjeszthetők ki Magyarország egész területére.

Három kutatási kérdést fogalmaztam meg, melyek kitérnek az intézmények integrációs stratégiájának minőségére, a meginterjúvált pedagógusok fogadó attitűdjére, továbbá arra, hogy az előző két kérdés függvényében milyen módon valósul meg az integráció a két intézményben.

Kutatásom egyik részében a két intézmény pedagógiai programjait elemeztem és hasonlítottam össze az SNI tanulók integrációs stratégiájának fókuszával. Másik részében két pedagógust interjúváltam meg és vettem össze válaszaikat. Utolsó részként pedig a pedagógiai programok és az interjúk összevetése következett.

Pedagógiai programjaikat tekintve nem fedeztem fel lényeges különbséget, mindkét dokumentációban voltak hiányosságok, személy szerint főleg a rendszerezettséget és egy szempontsort hiányolok. Számomra meglepő módon az egyházi fenntartású intézmény programjában sem jelent meg vallási nézet az SNI tanulókról szóló fejezetekben. Az interjúkat tekintve mindkét válaszadó nyitottan és pozitívan áll az integrációhoz, jó a kapcsolatuk a gyógypedagógusokkal, tanóráikon megjelenik a differenciálás. Ellenben egyikőjük sem végzett külön SNI tanulóira irányuló tanfolyamot.

Az interjúk során már szembetűnően előjött az egyházi fenntartású intézmény pedagógusának válaszaiból a jelen esetben katolikus hitvallás iskolai jelenléte, főleg az empátiára nevelés és az elfogadás témakörében. Az állami fenntartású intézményben más megvilágításból nevelik a tanulókat az empátiára. Természetesen egyik megközelítés sem jobb a másiknál, mindkét pedagógus túlnyomórészt pozitív gyermeki hozzáállásról számolt be az SNI tanulókkal szemben.

Tehát véleményem szerint a pedagógiai programokat ki lehetne bővíteni, nagyobb hangsúlyt fektetve az SNI tanulóira. A lifelong learning értelmében és a folyamatos tudásvágy és fejlődés érdekében pedig, úgy gondolom, a tanítók munkájához nagy mértékben hozzájárulna egy SNI tanulók integrációjáról szóló tanfolyam elvégzése.

Összességében elmondható, hogy ezekben az intézményekben is szükség van az integráció tökéletesítésére, azonban a jelenlegi helyzet nagyon biztató. Megerősítést ad arra, hogy az integráció, mint kijelölt út az egyik legmegfelelőbb az SNI tanulók számára.